

indtræder med sygdom eller andet, så oplever, at samfundet ikke leverer, hvad det skal levere – at det bliver en chokoplevelse for den enkelte at møde den offentlige sektors service. Sådan skal det ikke være.

Der skal ikke gå så lang tid, indtil man får afgjort sin sag. Det skal ikke være sådan, at der skal gå år, inden man får afgjort, om man kan få erstatning fra en arbejdsskadeforsikring. Der skal ikke være så stort et bureaukrati for at få sin kørestol som handicappet. Det skal være enkle. Der skal være mindre emsighed og mere omsorg i forhold til vores mennesker. Kvaliteten skal i centrum.

Jeg ved godt, at det er en stor ambition. Vi ved også godt, at det ikke er den store gyldne overskrift i 6-sekunders tv-demokrati, vi taler om her. Det er noget andet. Det er sejt, vedvarende arbejde for at løfte kvaliteten i vores offentlige sektor. Og det kræver et sejt, vedvarende samarbejde med alle aktører, mellem kommuner og stat, mellem kommuner og amter, mellem arbejdsmarkedets parter, mellem familierne: alt spiller en afgørende rolle, hvis den kvalitetsfornyelse skal løftes.

Det gælder på sygehusområdet, hvor målet er bedre kvalitet, mere service, kortere ventetider – alt sammen til gavn for patienterne. Sygehuse skal være bedre til at samarbejde, amterne skal være bedre til at samarbejde. Vi kan jo ikke være specialister på alle landets sygehuse i det hele. Bedre specialefordeling, bedre samarbejde på tværs af grænserne, tidligere markeringer, service, kortere ventetid i forhold til menneskers naturlige behov for at blive passet, plejet, behandlet så tidligt som muligt.

Også et nyt og anderledes samarbejde mellem amter og kommuner, når det gælder de ældre mennesker og deres naturlige, daglige omgivelser. Hvorfor skal man rives ud af sin dagligdag på et plejecenter for at få en medicinsk behandling på et sygehus, hvis vi kunne tænke utraditionelt og klare den medicinske behandling i tilknytning til den ældres daglige omgivelser.

Vi skal arbejde mere målbevidst, når det gælder det sociale område. Vi skal ikke misforstå velfærdssamfundets inderste kerne – vil jeg også gerne sige til SF – vi skal ikke ud i en konkurrence om, hvem der kan betale de højeste ydelser. Vi skal ud i en ædel kappestrid om, hvem der kan sikre, at så få mennesker i vores land som overhovedet muligt bare passivt bliver henvist til et passivt liv.

Og derfor skal vi også være modige og nytænkende, når det gælder revision af vores førtidspensionsordning, ikke for at skære ned – det er jo ikke det, det drejer sig om – men for at sætte mennesker i gang.

Ud over disse initiativer vil regeringen selv sagt – også når det gælder det nye århundrede – i disse år sætte målbevidst på dygtiggørelse og på, at informationssamfundet ikke bidrager til nye kløfter i befolkningen, men bidrager til løft, til konkurrence, til styrke.

Det er blevet sagt så mange gange, at i de blindes rige er den enøjede konge. Sådan skal det ikke være hos os i Danmark.

Informationssamfundet skal lige fra folkeskolealderen være til gavn for os alle og styrke vores viden som led i vores dygtiggørelse og vores livslange uddannelse. Og gennem en styrkelse af danskernes dygtiggørelse og kvalifikationer vil vi klare os i den internationale konkurrence.

Derfor må jeg også afslutningsvis tilbagevise dem, der indimellem lidt foragteligt taler om de mange på overførselsindkomster. Ærlig talt: Jeg bidrager ikke til, at der skal opbygges dårlig samvittighed for dem, der får folkepension, eller dem, der går på efterløn. Det har regeringen ingen intentioner om.

Må jeg ikke minde om, at antallet af mennesker på overførselsindkomster steg fra det tidspunkt, K.K. Steincke indførte socialreformen i Danmark. Er det nu ikke på tide, at vi også begynder at diskutere de her ting ordentligt og lige ud af posen, så mennesker i Danmark kan forstå det og har tillid til os?

Det, der er problemet, er ikke, at folkepensionen er der, eller at efterlønnen er der. Det, der er opgaven, er at gøre vores arbejdsmarked endnu mere menneskeligt, så også mennesker, der er nået frem til 60-årsalderen, har lyst til og mulighed for at være der længere. Det drejer sig om en ny seniorpolitik på arbejdsmarkedet, som parterne har pligt til, og som vi har pligt til at hjælpe til med. Det er vejen at gå.

Stadig flere mennesker i arbejde. Ethvert menneske, der ikke kan fungere mere end 70 pct., kan jo også yde en indsats. Stadig flere mennesker i arbejde er velfærdssamfundets afgørende overlevelsesgaranti.

Det skal også fortsat være trygt at færdes alle steder i Danmark, og derfor har regeringen jo også konsekvent taget fat på en bekæmpelse af volden i alle dens former og kriminaliteten ligeså. Mere end det er gjort i 1980'erne. Ressour-